

at gaa imod dem, idetmindste ikke imod det ene af dem. Det, jeg sigter til, som har mit Bifald, er Forslaget om „Præmier for ypperlig Dyrkning (især Spadedyrkning) af Huslodder.“ Det forekommer mig at være en meget fornuftig Tanke at give denne Opmuntring. Det er allerede omtalt af den ærede Forslagsstiller, ogsaa af den ærede Underforslagsstiller, hvilket Resultat der kan opnaas ved at behandle Jorden paa denne Maade, og det er ligeledes omtalt, hvor vanskeligt det er for Husmanden at faae sin Jord drevet godt, idet hans Lod ikke er saa stor, at han derpaa kan holde Hest, og det er ikke saa almindeligt, som det vistnok burde være, at drive den ved Hjælp af Køer. En tredie Udvei er denne, at dyrke Jorden ved Spade, og jeg tror, at en saadan omhyggelig Behandling af Jorden vil bevirke et saa meget bedre Udbytte af den, at det — om det end ikke betaler sig i det første Aar, vil det nok betale sig i de senere — fortjener Opmuntring fra Statens Side, navnlig naar der ikke iforveien er sket mere fra Privates Side eller fra private Foreningers Side, end der her er sket. Det er et Spørgsmaal, om der ikke i dette Forslag burde være indeholdt den Tanke, som jeg nævnte, Pløining med Køer. Der har, som velbekjendt, tidligere her i Landet været givet Præmier derfor, navnlig af Landhusboldningselskabet og af andre Landboforeninger; det er maasse derfor et tilbagelagt Stadium, men det staar for mig som muligt, at der ogsaa ad denne Vei maatte kunne opnaas noget Godt for Husmændene. (Kofod: Det kunde ligge deri!). Det kunde ligge deri, siger den ærede Forslagsstiller, og det kan ialtsald ved en senere Behandling tilføies, hvis det foreliggende Forslag nu maatte blive vedtaget. Sæg vil dog føie til, at jeg vil finde det rigtigt at stemme for det Underændringsforslag, der er stillet dertil af det ærede Medlem for Ringstøbing Amt (Sylvester Sørensen), idet jeg tror, at naar man begynder paa saadanne nye Foranstaltninger,

og navnlig naar der fra ærede Medlemmers Side i denne Forsamling, stilles Forslag til Forhøielse paa Finantsloven i saadanne Retninger, maa man helst begynde saa lavt som muligt, ialtsald ikke begynde for høit. Skulde det vise heldige Virkninger og bære gode Frugter, kan man altid komme høiere i de følgende Aar. Det er tvøvrigt ikke min Mening med at anbefale dette, at tale om, at man derfor skal forhøie det i Fremtiden og bringe det videre; thi lige saa lidt heldigt, som det Forslag var, vi forleden Dag behandlede paa Finantsloven, og hvor jeg udtalte min Tvivl om det Rigtige i at forhøie en vis Post, uden at der samtidig dermed skete en Nedsættelse af en nærliggende Post, der stod i Forbindelse dermed, ligesaa lidt heldigt tror jeg det er at vedtage dette Forslag paa den samme Finantslov, uden at det udtales ved dets første Fremkomst, at det ikke kan være Meningen, at det skulde blive en stedse varende eller stadig tilbagevendende aarlig Post paa Finantsloven. Nei, Meningen maa jo være, at det skal benyttes som her foreslaaet, som Præmie, som Opmuntring til at bringe Sagen i Gang, og naar det er sket, og Forslaget har baaret sin Frugt, antager jeg, at det uden Skade kan stryges igjen, idet jeg indrømmer, hvad der forresten ogsaa er indrømmet af den ærede Forslagsstiller, at det maasse ikke er saa ganske rene eller rigtige statsøkonomiske Betragtninger og Grundsetninger, der her komme til Anvendelse, og at Staten i Almindelighed ikke bør stille sig som Formaal ligesom at understøtte saa at sige de Private. Men jeg mener, at det heller ikke maa betragtes ligesom Understøttelse, men, som ogsaa den ærede Underændringsforslagsstiller bemærkede, mere som veiledende, som opmuntrende og tilbøielig som belønnende, naturligvis for dem, der have vidst ved deres Flid, Arbeidsomhed og Bindfælsighed at bringe det dertil, at de komme i Betragtning. Der er endvidere talt om Uddelelsesmaaden, at det kunde være vanskeligt at finde den rette Maade at uddele paa; jeg vilde anse det